

АГЪНЦЕ

Агънце сивичко,
Агънце младичко,
Много си миличко,
Много си сладичко.

Тичашъ изъ нивитѣ,
Хрупкашъ тревницата,
Скачашъ край сливитѣ,
Като дечицата.

А надъ коминитѣ
Се е надвесило,
Гледа въ градинитѣ
Слънцето весело.

Съ тебе сме, миличко,
Като близначета —
Волни, игривички
Отборъ юначета.

Атанасъ Душковъ

ВЕЛИКАНЪТЪ

Имало едно време единъ брадаты великанъ. Владѣлъ той цѣлъ градъ. Всички въ града му били роби. Градътъ билъ заграденъ съ дебели стени и никой не можелъ да избѣга отъ него. Никой не обичалъ великана, никой не смѣлъ да излѣзе насреща му. Решило се едно момче отъ съседния градъ да излѣзе срещу великана. Тръгнало то една сутринъ рано за града на великана. Пжтътъ водѣлъ презъ една гора. На едно голѣмо дърво край пжтя висѣло съ главата надолу едно вързано дяволче. Разсмѣло се момчето, като го видѣло.

— Какво правишъ тукъ бе, дяволе?

— Не виждашъ ли какво правя, вися надолу съ главата.

— Защо висишъ?

— Защото ме вързаха.

— Какъ успѣха да те вържатъ, като си дяволъ?

Какъ можаха да те излъжатъ?

— Ей тъй, можаха. Да не мислишъ, че като съмъ дяволъ, та не може никой да ме излъже и да ме върже. Е-е-ехъ, братленце, нищо, че съмъ дяволъ — и лисицата е хитра, а все пакъ продаватъ кожата ѝ по пазаритѣ. Та и съ мене се случи сжщото. Минавахъ си азъ презъ гората. Изгърмѣ нѣкой надъ главата ми и извика: горе краката. И азъ, какво ще правя — изненаданъ бѣхъ — легнахъ и си вирнахъ краката. Следъ това този, който викна скочи, хвана ми краката, върза ги, следъ това ми свърза и ржцетѣ и ме окачи да вися тукъ, дето ме виждашъ. Това бѣше страшенъ разбойникъ.